

Marikának, az 50. érettségi találkozókra

Drága Marika!

Milyen jó, hogy itt vagy velünk! És voltál. Minden időben. Legalábbis eszmélésünk óta. Fájóan sokunknak: az utolsó pillanatig.

Miért is jó? Megmondom: mert Nélküled szétszóródnánk, de Te, mint a gyöngysor felfűző-zsinórja, összetartasz minket. (Tudjuk, Örkény: Mi teszi a paprikafűzért?)

Szóval lehetünk mi megannyi fényes, fényeskedő kis gömb, „gyöngyszem”, nyaklánccá, valami önmagán túlmutatóvá Te teszel, Te tettél minket. Ez a sor - számold majd meg otthon a heverő szélén, mintha rózsafűzért pergetnél ujjaid között – ötvenkét szemből áll. Ahányan voltunk 1968. szeptember 1-jén!

Bizonyos értelemben ma is annyian vagyunk, mert a IV.B gyöngysora elszakíthatatlan, még akkor is, ha sokan közülünk most nincsenek, már nem lehetnek itt.

Mitől eltéphetetlen a szál, amellyel összefűzöl minket? Mitől nem lehetünk mások, mint amivé lettünk? A feladatunk az elmúlt ötven évben az volt, hogy ezt felismerjük, s ha legalább a töredékét tudjuk, adjuk tovább.

Félve szólok a többiek nevében, s biztos vagyok abban, sok mindent elmondanak majd a „mit adott a Toldy?” kérdésére válaszolva.

De, távollevőként hadd rajzoljak fel néhány vonalat a megszülető portréhoz:

A mosolygó integritásodat: az páratlan: ahogy egy teljesen szuverén, erkölcsileg bazaltból felépített személyiség barátságos és vigasztaló, mint egy hatalmas panda maci. Nem véletlen a családi beceneved. A mosolyról egyszer írtam, de itt hangsúlyoztassék a kijelentés másik fele: az integritás. A fene gondolta volna, hogy ötven évvel az érettségink után a Tőled (és Istvántól is) tanultat, tapasztaltat kell nap-mint-nap reprodukálnunk: az opportunizmustól megszabadított életet.

Az évelő érdeklődésedet. Azt hogy nem hervad el, s ha lankad egy időszakban, feltámad nemsokára. Sokunknál fiatalabb vagy abban, amit befogadsz, elfogadsz.

A megértő módot. Az erkölcsi rigor nem zárja ki a megértő elfogadást. Csetlünk-botlunk, s Te belénk karolsz, kicsit továbbsétáltatsz, hogy menjen újra, hogy ráleljünk az utunkra, vagy visszataláljunk arra.

Sorolhatnám, de hosszú lenne. (Meg egy kicsit érzelmes is, jó is, hogy nem én olvasom, talán szipognék)

Marika Drága!

Ezt a gyöngysort az osztály ajándékozta neked. Az az 52 szem a nyakadban mi vagyunk. Te a mi szimbolikus megtestesülésünket leteheted (ne aludj benne!) de minket magunkat soha: mert azáltal vagyunk, lettünk ilyenek, hogy Te vagy – és reméljük: örökre leszel – nekünk.

Szeretettel:

Boldi és a IV B.

2022. október 8.